

ZORLU ÇOCUK TİYATROSU YAPIMI "KİBRİTÇİ KIZ MÜZİKALİ" NİN BAŞROL OYUNCUSU YASEMİN ERTORUN'LA SÖYLEŞİ

Yasemin Ertorun kimdir, tiyatro yolculuğunuz nasıl başladı ve nasıl devam ediyor?

Yirmi beş yaşındayım ve altı yaşından bu yana tiyatrocunun en büyük hayalimdi. Yazı yazmayı bilmediğim zamanlarda bile bilyelerimden rica ederdim ve anketlere tiyatrocunun istiyordum diye yazdırırdım. Babamın mesleği nedeniyle bir çok farklı şehirde yaşadım ve hepsinde bir şekilde tiyatroyla ilgilenmenin bir yolunu buldum. Liseyi Şişli Anadolu Lisesi'nde okudum. Sonra Gazi Üniversitesi Okul Öncesi Öğretmenliği Bölümü'nü kazandım. Ankara'ya gittim. Ama aklımda her zaman konservatuvarda oyunculuk üzerine eğitim almak vardı. Bu nedenle konservatuar sınavına hazırlandım ve Eskişehir Anadolu Üniversitesi Devlet Konservatuarı Oyunculuk Anasanat Dalı'nı kazandım. Çok mutlu oldum tabii ve 2011 yılında mezun oldum. Sık ve sokak tiyatrosu, clownluk ve eziklerin tiyatrosu, forum tiyatrosu üzerine yurtiçinde ve yurtdışında projelere katıldım. Sonra öğrenci affı çıktı ve ben birden Gazi Üniversitesi'ne geri döndüm. O eğitimim hala devam ediyor. Çocukları çok seviyorum ve tiyatroyu çok seviyorum. Aslında oyun oynamayı çok seviyorum her anlamda.

Zorlu Çocuk Tiyatrosu'nda üç yıldır oyuncu olarak çalışmak oyunculuğunuza neler kattı?

Hem prova sürecinde hem de sahne üzerinde oyunumuzu seyirciye oynarken güzel deneyimler kazandım. Zorlu Çocuk Tiyatrosu sayesinde iyi sahnelerde prova yaptık ve güzel, bilindik sahnelerde oyunlarımızı oynadık. "Çirkin Ördek Yavrusu Müzikali"ni Kenter Tiyatrosu'nda oynadık. Ayrıca Romanya'daki bir festivale davet edildik ve orayı da görme şansımız oldu ve bizi mutlu eden bir ödülle döndük.

Bir oyunu bu sıklıkla oynamak ve büyük salonlarda oynamak seyircinin çok olması, farklı bölgelerden seyirciye ulaşabilmesi oyuncu için önemli. Çünkü bir oyun seyirciyle buluştuğunda geliyor. Şimdi bizi onlarca çocuk izliyor ve bu Zorlu Çocuk Tiyatrosu sayesinde. Salonları çok güzel buna bütçe ayrımları ayrıca çok güzel.

Kibritle Kız Müzikali'nde başrol oyuncusunuz. Yani "Kibritle Kız"ı oynuyorsunuz. Müzikale çocuklar kadar yetişkinlerin de büyük ilgisi var. Biletleriniz haftalar öncesinden bitiyor. "Kibritle Kız" olarak bu başarının sebebi sizce nedir?

"Kibritle Kız" oyunu üzerinde çok emek var. İki aylık bir prova süreci yaşadık. Bu süreçler kolay olmuyor. Koreografımız Aydın Teker aynı zamanda Mimar Sinan Üniversitesi'nde hocalık yapıyor ve onun dışında bölüm başkan ve o değerli zamanın büyük bölümünü zorluklarla bize ayırdı, müziklerimizin bestecisi Nedim Yıldız hocamız Ankara'dan gidip geldi, yönetmenimiz ve yazarımız, hocamız Hasan Erkek Eskişehir İstanbul arası koştu. Herkes özveriyle bulundu ve disiplinli ve yoğun çalışmayla bu güzel oyun ortaya çıktı. Müzikler, danslar, görsellik çok güzel ve tabii hikayesi de; herkesin bildiği, her gün sokakta karşılaştığı, bazen tepki verdiği, bazen bir şey söyleyemediği, bazen bakmadan geçtiği, bazen üzüldüğü, bazılarının da birebir yaşadığı bir durumu ele alıyor. Yani az çok herkes bu hikayeye aşina. Tabii bir de kendimi 'Kibritle Kız' yerine koyduğumda oyunumuzun ücretsiz olmasına ayrıca çok seviniyorum. Çünkü bu oyun bütün Kibritle Kızlar izleyebilsin diye ücretsiz.

Rolünüzden söz eder misiniz? Bu role nasıl hazırlandınız?

Öncelikle gözlem yaparak başladım. Çok önem-

li, hassas bir durum ve üzüldü bir hikaye benim için. Ama herkes, içinde bir yerde bu hikayenin farklı versiyonlarını biliyor. Herkesin uzaktan yakından tank olduğu bir durumla karşı karşıya kalıyoruz bu hikayede. Bizim oyunumuz mutlu sonla bitiyor, ama bu şekilde bir sürü çocuk okuduğumu düşününce aslında oyunun sonu mutlu bitirmiş gibi geliyor bana. Oyundan çıktığım zaman fuayede çocuklar bana 'sen gerçekten fakir misin?' ya da 'kibritle mi satıyorsun gerçekten?', 'böyle mi para kazanıyorsun?' gibi sorular soruyorlar. Onlar için çok büyük bir olay bu. Ben de gözlem yaptım ve ne yazık ki İstanbul'da insan bu durumu her yerde gözlemleyebiliyor.

Onun dışında akordeon derslerine başladım. Bu benim için gerçekten umut verici ve önemli bir değişiklik oldu beni çok mutlu etti.

Kibritle Kız sanatın kendisini seven bir çocuk. Her türlü sanat dalına ilgisi var. Resim, müzik, kukla ve oyunlar... Bunlar kibritle kız gerçek dünyadan biraz uzaklaştığı için kendine böyle bir yol seçmiş. Üşüldüğünü ve aç olduğunu akordeon çalarak unutmaya çalışıyor. Yıllar önce ağacı almak için kibritle satıyor çünkü yılbaşı ağacının süsleri onu başka bir dünyaya götürüyor, hayal dünyasına. Başkalarının sevgisi ve desteği ona en iyi gelen ilaç. Bunları düşününce insan sevgiyle oynuyor rolünü.

Oyunda herkes bir enstrüman çalıyor ve sanatın neredeyse tüm kolları yer alıyor. Bu özellikler çocukları nasıl etkiliyor?

Çoğu çocuk için görsel ve işitsel bir şov bu oyun hatta belli bazı enstrümanları ilk kez görüyorlar veya jonglörlikle ilk kez karşılaşıyorlar. Tabii bir de Sermet Erkin'in muhteşem illüzyon oyunları var. Sermet Erkin sahneye çıkınca çocuklar onu tanımıyor bu sefer de yetişkinler alış başlatıyorlar, önce onlar mutlu oluyorlar. Ardından çocuklar gösterileri hayretler içinde izliyorlar. Onları için farklı bir dünya gibi ama ilerleyen yaşlarında karşılarına çıktıkça hatırlayıp onlar da seçtikleri bir sanat dalının parçası olmaya çalışabilirler, bazıları da olmasalar bile destekleyebilirler.

"Kibritle Kız Müzikali" Mehmet Zorlu Vakfı'nın sokak çocukları için hazırladığı bir sosyal sorumluluk projesi olduğunu biliyoruz. Bu

konuda neler düşünüyorsunuz?

Oyunumuzun ücretsiz olması ve her kesimden insanın gelebilmesi beni çok mutlu ediyor. Genelde tiyatro oyunlarının biletleri pahalı çünkü sahne kiraları yüksek. Yani bir çocuk ve anne babanın aynı anda bir oyunu izlemeye gelebilmesi çok zor. Bunun dışında devlet çok az sayıda tiyatro grubunu destekliyor. Mehmet Zorlu Vakfı'nın bunu üstlenmesi ve her çocuğun gelip oyunumuzu izleme şansına sahip olması, sonunda adil bir davranış, dediriyor insana.

Eğer çocuk olsaydınız ve "Kibritle Kız Müzikali"ni izlemiş olsaydınız hayatınızda neler değişirdi?

Belki akordeon çalmaya daha önceden heveslenebilirdim.

Okuldaki arkadaşlık ilişkilerimde olumlu değişiklikler olurdu. Yaramaz, zeki, uslu, zengin, fakir, tembel... Bunlar aslında çocukların kafasında varolmayan kavramlar fakat zamanla dışarıdan yüklemelerle oluşmaya başlayan sıfatlara dönüştüyor ve hayatımız boyunca bazı insanları bu şekilde yargılamaya başlıyoruz. Bu oyunu izlemiş olsaydım belki yargılamamda azalmaları olurdu. Bizim oyunumuzdaki Kibritle Kız şanslı çünkü onun için çok güzel olan bir sokağa giriyor ve oradaki insanlar Kibritle Kız'a her yönden destek oluyorlar. Ama asıl hikayedeki Kibritle Kız şanslı değil. Bu gerçekçi de bilmek gerekiyor. Oyun sonrası yine fuaye de bazı çocuklar 'ölmedim, çok mutluymum' diye sarılıyorlar. Çocuk olarak izleyebiliyordim ben de öyle sarılırdım.

Çocuk tiyatrosu kimi zaman bilinçsizce ve amatörce yapılabiliyor. Oysa oynadığımız müzikalde yazar ve yönetmen Prof. Dr. Hasan Erkek'in yanı sıra, Yard. Doç. Dr. Nedim Yıldız (müziyisyen), Prof. Aydın Teker (koreograf), Nurullah Tuncer (sahne ve ışık tasarımcısı), Şirin Dağtekin Yenen (kostüm tasarımcısı), Doç. Dr. Serap Erdoğan (pedagog) ve Öğr. Grv. Beyhan Büyükyıldız (danışman) yaratıcı ekip içinde yer alıyor. Böylesine yetkin bir ekiple çalışmak, oyuncu olarak sizi etkiledi mi? Bizimle bu deneyimi paylaşır mısınız?

Kesinlikle etiledi. Her biriyle yaptığımız çalışmalar çok kaliteliydi ve benim için workshop deneyimi gibiydi. Aslında baktığımız da yaptığımız şey iş gibi ama öyle değildi. Hem kişisel gelişime çok kafası oktu

hem de çocuk oyununun nasıl yapılması gerektiğini öğrendim. Çocuk oyunu deyip geçmemek gerek. Ülkemizde çocuk oyunu ticari amaçlı yapıyor ne yazık ki. Çünkü her zaman seyircisi var ve kimse çocuğa 'beğendin mi, nasıl etebildin' diye sormuyor. Çocuk kalkıp da uzun eleştiri yazıları yazmıyor tabii. Ama bunu oyuncuların görmesi gerek. Oyunları seçerken ve sahneye taşırken daha dikkatli olmalılar. Bir yandan da ne yazık ki tiyatro oyuncusunun parakazanması gerçekten zor. Ama yaptığımız iş sanatsa, o işi kim izliyor olursa olsun hepisi aynı değerdedir. Her gelen seyirciye aynı kıymet, değer verilmelidir. Burada öğrendiğim şeylerden biri de bu oldu.

Bunun dışında ekip arkadaşlarımla ve çalışma ekibimiz hepisi gerçekten çok yetenekli ve iyi oyuncular, ekip içi ilişkilerimiz, iletişimimiz çok güçlü. Herkes yaptığı işe saygı ve sevgiyle yaklaşıyor, ellerinde ne varsa paylaşıyor. Çünkü işimiz de çok güzel, çocukların hayal gücüne ufaak bir katkıları bile olunca insan mutlu oluyor. Bu sayede de oyunumuz çok renkli ve çok sesli.

Röportaj: Elif Karasorman

YASEMİN ERTORUN